

НАШЧАДКІ ФРАНТАВІКОЎ

Есць на цэнтральнай алеі могілак у Мазурыне два помнікі ў адной агароджы. Тут спяць вечным сном тыя, для каго сіняе неба было родным домам. Верталётчыкі капітан Леанід Мікалаевіч Бяліцкі і старшы лейтэнант Алег Рышардавіч Тувальскі выконвалі свой інтэрнацыянальны абавязак у саставе абмежаванага кантынгенту савецкіх войск у Афганістане і загінулі там па-геройску.

У адной эскадрыллі служылі сябры, ляталі адным экіпажам. Засталіся пасля іх гібелі фатаграфіі, пісьмы, дакументы, газетныя выразкі, якія беражліва захоўваюць іх маці.

27 жніўня 1984 года – дзень гібелі Леаніда Бяліцкага і Алега Тувальскага. У той дзень экіпаж зрабіў чатыры вылеты да логава мяцежных сіл. Верталёт, пілатуемы капітанам Бяліцкім, быў падбіты мяцежнікамі, узарваўся і згарэў, экіпаж загінуў. І хоць прайшлі ўжо тры гады пасля той страшэннай весткі, не верыцца маці, што больш ніколі іх дзеці не вымавяць слова «мама».

Спецыяльнаму карэспандэнту газеты «Красная звезда» В. Вазавікову давялося сустрэцца з нашымі землякамі незадоўга да іх гібелі. у ДРА. Вось што ён пісаў тады:

«Аднойчы звлістыя дарогі прывялі мяне ў эскадрыллю, якой камандуе маёр Аляксандр Герцаў. Я чуў, што няма тут лётчыка, штурмана, борттэхніка, які не заслужыў бы добрага слова, а камэска і яго намесніка па палітчастцы капітана Леаніда Бяліцкага людзі прама назвалі героямі. У зімнія туманы і стылую моразь, гарачым летам, калі ў распаленым паветры доўгія часы вісіць малочная плёнка пылу, экіпажы ўпэўнена ўходзяць у неба на работу, не губляючы лішняй хвіліны, вылятаюць на голас людзей, трапіўшых у бяду. Так было пры суправаджэнні цяжкіх транспартных пералетаў з харчаваннем і гаручым у аддалены раён рэспублікі. На сярэдзіне шляху звяно абстралялі душманы з горнай засады. У той дзень слупкі тэрмометраў падняліся вышэй адзнакі «50», разрэджанае паветра нібы выгарала, і рухавік аднаго з вінтакрылых транспартаў, магчыма, пашкодваны куляй, стаў задыхацца. Страчваючую вышыню, машыну Бяліцкі ўзяў пад ахову. Ідучы за ёй неадступна, ён падказваў маладому пілоту, як дацягнуць да бяспечнай пляцоўкі, якая ляжала на краі зялёнай зоны. Той дзень скончыўся добра для лётчыкаў аварыйнай машыны толькі дзякуючы знаходлівасці і мужнасці капітана Бяліцкага і членаў яго экіпажа – лётчыка-штурмана Алега Тувальскага і борттэхніка Алега Галінскага».

Расказвае Надзея Рыгораўна Тувальская, маці Алега:

– Рос мой хлопчык, як і ўсе. З дзяцінства быў закаханы ў неба. У першым класе паступіў у авіямадэльны гурток. Вучыўся ў ГПТВ, займаўся ў аэраклубе ў Кукавячыне. Смешна ўспамінаць, як ён тады залез на дах дома: «Мама, я буду лятаць, мяне прынялі ў аэраклуб». У дзяцінстве ён перанес цяжкае захворванне. Шэсць гадоў працаваў у Мінску верталётчыкам, дапамагаў сельскім працаўнікам. Водгукі былі аб ім добрыя, у газеце пісалі пра яго. Хацеў жа ўсё-такі служыць, быць ваенным лётчыкам. І гэта яго мара таксама збылася. Першае баявое хрышчэнне з Бяліцкім атрымалі яны разам.

Расказ маці Леаніда Бяліцкага Ефрасінні Пятроўны Бяліцкай:

– У Лёні з дзяцінства была такая рыса – клапаціцца аб родных, блізкіх і незнаёмых яму людзях. Дома ўмеў усё сам рабіць, дапамагаў бабулі. І ў Афганістане імкнуўся рабіць усё, каб

салдатам і афіцэрам было лягчэй служыць. Пад яго кіраўніцтвам пабудавалі лазню, у пісьме мне пісаў, што ўдалося дастаць венікі для сваіх рабят. А яшчэ ён любіў музыку. Як возьме ў рукі гітару!..».

Калі вы будзеце на могілках у Мазурыне, абавязкова знайдзіце могілкі Бяліцкага і Тувальскага. Памятайце, здзяйсняючы свой інтэрнацыянальна падзвіг, нашы землякі аддалі свае маладыя жыцці і за нас.

А. ТАНІН